

[Alfred Jensen.]

nødt til at give dem den ønskede sociale indrømmelse, som ikke vil kunne vælte hverken landbrugets eller landets økonomi, men som tværtimod vil tjene til at give landarbejderne ordentlige levevilkår og vil modvirke arbejdsløsheden ude i landkommunerne.

Jeg hørte med nogen undren det ærede medlem hr. Lindberg forklare, at der stod så store samfundsværdier på spil, at indgriben var absolut nødvendig. Nu ved jeg ikke, om det ærede medlems udtalelser indeholdt en polemik imod arbejdsmandsforbundets hovedbestyrelse, men det gjorde de vel, og det viser sig altså, at det ærede medlem står her med een opfattelse af situationen, og at arbejdsmandsforbundet har en anden opfattelse. Det er jo ret beskæmmende, at landets største fagforbund med over 240 000 medlemmer i en kamp, hvor man mener at have muligheder for at vinde en sejr, desavoueres af sekretæren i De samvirkende Fagforbund. Det var vel egentlig ikke det, Dansk Arbejdsmands Forbund havde ventet sig af dem, der sidder på de højeste stillinger i De samvirkende Fagforbund. De måtte vel vente, at når arbejdsmandsforbundets hovedbestyrelse bedømmer situationen, som den gør, og beder folketinget om at unklade at foretage indgreb, ville De samvirkende Fagforbund stå side om side med arbejdsmandsforbundet, med landarbejderne i deres kamp. Men hvad får de? Ja, en forsikring om, at rent principielt er man modstander af tvungen voldgift, men i en situation, hvor altså arbejdsmandsforbundet mener, at mulighederne for sejr er store og afgørende, beslutter man sig til at gå imod arbejdernes krav og at gå ind for den tvungne voldgift, der hindrer den løsning, som praktisk talt alle i dette land, der har social forståelse, går ind for. Det, vi havde brug for her, det var jo, at De samvirkende Fagforbund stillede sig side om side med arbejderne.

Jeg har spekuleret over, om de ledere, der er valgt ind her i folketinget på socialdemokratiske lister som faglige tillidsmænd — og det er de jo, det er jo deres virke indenfor fagbevægelsen, der har ført dem herind — virkelig vil svigte landarbejderne i denne stund. Om der dog ikke i det socialdemokratiske parti er en forståelse af, at her må man stå solidarisk med landarbejderne. I denne

situation, der af arbejdsmandsforbundet bedømmes, som vi ved, var det efter min opfattelse De samvirkende Fagforbunds pligt at sætte hele sin kraft ind på at sige: nu skal den sejr vindes. Jeg er klar over, at hvis der ikke foretages indgreb fra statens side, vil landarbejderne vinde denne kamp; men jeg finder det urimeligt, at kampen skal trække i langdrag, at landarbejderne uge for uge skal berøves deres ugeløn. Derfor har vi den opfattelse, at når arbejdsgiverne ikke vil komme til fornuft, når de optræder, som de gør her, så er der kun een måde at løse denne sag på, og det er, at man sætter Danmarks organiserede arbejderes samlede kraft ind på at få den løsning af arbejdstidsspørgsmålet, som vi andre har fået i byerne, som tusinder af arbejdere ude i landdistrikterne har, men som kun landarbejderne ikke har kunnet få.

Jeg vil sige, som jeg har sagt ved første behandling, at det, vi står overfor her, er et statsindgreb for at hjælpe landbrugets arbejdsgivere. Jeg tvivler ikke om, at vi i den kommende tid skal få forklaringer om, at sådan som konflikten havde udviklet sig, sådan som situationen lå, var man nødt til at foretage sig noget. Jeg vil også tro, at vi får stukket forklaringer ud om, at det var nødvendigt af hensyn til byernes forsyning med mælk at foretage indgreb. Det kan jeg ikke erkende. Hvis det er det, det drejer sig om, så findes der andre muligheder for staten end en tvungen voldgift. Der findes bestemmelser i vareforsyningsloven, som kan bringes i anvendelse, og regeringen behøver hverken at tigge eller trygle for at få tilslutning til en sådan foranstaltning. Denne bemyndigelse har regeringen, den kan den bruge, hvis den vil, og når den ikke bruger denne bemyndigelse, er det, fordi den ikke ønsker at sætte ind for at løse de problemer, der kan være i forbindelse med bybefolkningens forsyning med mælk, men ønsker at sætte ind for at hjælpe landbrugets arbejdsgivere ud af kniben. For det er i virkeligheden det, vi står overfor.

Jeg skal ikke blande mig i striden om, hvor stor andel økonomi- og arbejdsministeren har i, at det er kommet til denne konflikt, men det er da klart, at hvis ikke der var lovet statsindgreb, ville arbejdsgiverne have optrådt på en anden måde,